

Arrest

nr. 82 769 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 12 oktober 2009 gedateerd schrijven diende verzoekster bij de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een aanvraag in om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 december 2011 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om

machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 10 februari 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.10.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[D., M.] [...]

nationaliteit: Turkije

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.01.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Dat de aangehaalde medische problematiek niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché stelt in zijn verslag dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan vijf aandoeningen, waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt.

Het betreft vijf aandoeningen, waarvoor levenslange verderzetting van deze medicamenteuze behandeling en regelmatig gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is.

Volgens de arts-attaché kan betrokkene reizen en is er geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Turkije.

Uit het verslag van de arts-attaché en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Turkije.

De arts-attaché komt dan ook tot de conclusie dat de aandoeningen van betrokkene, hoewel zij lijdt aan aandoeningen die kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Turkije.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Turkije.

Er is een ziekteverzekering in Turkije. De verzekering is verplicht en iedereen moet bijdragen betalen. Voor mensen die kunnen aantonen dat ze niet in staat zijn hun bijdragen te betalen, betaalt de staat. De terugkeerder zal dus genieten van een ziekteverzekering. De zorgen worden op het juiste niveau van specialisatie gegeven op basis van een systeem van doorverwijzing. De kosten van de zorgen zijn dus gedekt door de ziekteverzekering. De patiënt betaalt wel remgeld bij een consult in een ziekenhuis. In geval van hospitalisatie zijn alle zorgen gratis. De kosten van medicatie die voorgeschreven is, wordt betaald door de ziekteverzekering, 20% van de kost dient door de patiënt betaald te worden. Gepensioneerden betalen slechts 10%. Voor chronisch zieken zijn alle voorgeschreven medicijnen gratis.

Een ouderdomspensioen wordt, zoals bij ons, uitgekeerd op basis van de gewerkte jaren. Voor wie bijgedragen heeft voor 8 september 1999 ligt de pensioenleeftijd voor mannen op 55 jaar en voor vrouwen op 50 jaar. Voor wie daarna is beginnen bijdragen, ligt de pensioenleeftijd op 60 jaar voor mannen en 58 jaar voor vrouwen.

Het “Prime Ministry Social Help and Solidarity Encouragement Fund” is opgericht om behoeftige personen bij te staan. Personen die nood hebben aan sociale bijstand kunnen zich tot het Fonds richten voor hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Turkije - het land waar zij tenslotte ruim 44 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor

(tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : een aanvraag regularisatie op basis van punt 2.8 A opgesteld door advocaat [M. S.] dd. 02.11.2009) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfs-machtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het herkomstland van betrokkene, zijnde Turkije.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

"De Staatssecretaris liet na de vergadering ook een vademecum uitbrengen waarin uitdrukkelijk werd vermeld dat mensen met een lopende medische regularisatieaanvraag GEEN nieuw dossier op basis van art. 9bis moesten indienen.

Het VMC Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en IPR Nr. 16 // 24 september 2009 gaf volgende informatie vrij (<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detail.aspx?id=8628>):

1. Nieuw vademecum over regularisatie

Op 21/9/2009 bracht staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid M. Wathelet een nieuw "vademedecum" uit dat de regeringsinstructie van 19/7/2009 inzake regularisatie verduidelijkt. Het vademecum van 21/9/2009 wijzigt en vervangt een eerste versie van 4/9/2009. We raden personen die het eerste

vademecum raadpleegden aan om de wijzigingen in het nieuwe vademecum te controleren. VMC vergeleek het nieuwe vademecum 21/9/2009 met het eerste vademecum 4/9/2009 en stelt het vademecum 21/9/2009 met VMC markeringen ter beschikking, waarbij alle verschillen tussen 21/9 en 4/9 geel gemarkeerd zijn.

a. Belangrijkste nieuws, verduidelijkingen en raadgevingen in het vademecum

Alle criteria van de instructie in punten 1 tot en met 2. 8.A geven aanleiding tot een definitieve verblijfsvergunning met elektronische verblijfskaart B (definitief en onvoorwaardelijk bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister).

Alleen het criterium 2.8.B van de instructie (de regularisatie met arbeidscontract waarvoor een arbeidskaart B moet gevraagd worden) geeft aanleiding tot een tijdelijke verblijfsvergunning. Het gaat om een elektronische verblijfskaart A die 1 jaar geldig is en die vernieuwd kan worden als betrokkene gedurende het eerste jaar effectief heeft gewerkt en voor het jaar daarna nog een arbeidscontract heeft waarvoor hij opnieuw een arbeidskaart B kan krijgen.

Het vademecum bevat een typeformulier voor het indienen of aanvullen van een regularisatieaanvraag op basis van de instructie van 19/7/2009. Het gebruik van dit formulier is niet verplicht maar wordt sterk aangeraden.

Alle lopende regularisatieaanvragen artikel 9 lid 3, 9bis of 9ter Verblijfswet zullen door DVZ worden beoordeeld volgens de nieuwe criteria van de instructie. DVZ beoordeelt de lopende aanvragen voor een medische verblijfsvergunning op basis van artikel 9ter Vw zowel op de definitieve humanitaire criteria (1 tot 2.8.A) als op de medische criteria (artikel 9ter Vw) en kent het meest gunstige statuut toe. Voor lopende 9 lid 3, 9bis of 9ter aanvragen moet geen nieuwe aanvraag op de gemeente ingediend worden, maar moet de bestaande aanvraag vervolledigd worden door een aanvulling. De aanvulling van een lopende aanvraag moet rechtstreeks aan DVZ gestuurd worden best via mail regulactua@dofi.fgov.be (met vermelding van OV nummer in het onderwerp van de mail). De ontvangst van de mail wordt automatisch bevestigd door DVZ, wat als bewijs geldt van een tijdige aanvulling.

Vreemdelingen met een tijdelijk BIVR (elektronische kaart A) die nu of later zouden voldoen aan een van de criteria 1 tot en met 2.8.A (niet 2.8.B) van de instructie kunnen een omzetting van een tijdelijk naar een definitief verblijf vragen. Deze omzetting moet gevraagd worden door een aanvulling van het dossier rechtstreeks aan DVZ te sturen, best via mail regulactua@dofi.fgov.be op bovenstaande wijze.

Let op!

- Aanvragen voor criteria 1.1 tot en met 2.7 kunnen eender wanneer ingediend of aangevuld worden (deze criteria blijven in principe bestaan, ook na 15/12/2009)*
- Aanvragen voor de criteria inzake “duurzame lokale verankering” (zowel 2.8.A = na 5 jaar verblijf waarbij betrokkene voor 18/3/2008 een wettig verblijf moet hebben gehad of moet hebben gepoogd om dat te bekomen, als 2.8.B = met verblijf sinds 31/3/2007 en met arbeidscontract waarvoor een arbeidskaart B moet gevraagd worden) kunnen enkel tussen 15/9/2009 en 15/12/2009 ingediend of aangevuld worden.*
- Voor criterium 2.8.A moet men (o.a.) al 5 jaar ononderbroken in België verblijven, maar wie pas in de loop van de periode tussen 15/9/2009 en 15/12/2009 aan die termijn voldoet, moet daarop niet wachten om zijn aanvraag in te dienen; de aanvraag kan ingediend worden op eender welk moment binnen de 3 maanden te rekenen vanaf 15/9/2009.*

(...)

In de bestreden beslissing wordt tot grote verwondering van verzoekster gemotiveerd dat de argumenten d.d. 02.11.2009 als actualisatie van de aanvraag o.b.v. punt 2.8.A. van de instructie geen betrekking hebben op de medische toestand van verzoekster en dat verzoekster een nieuwe aanvraag cf. art. 9bis had moeten indienen voor de niet-medische redenen.

Verzoekster is met stomheid geslagen nu dit lijnrecht indruist tegen de eigen mededelingen van DVZ en de uitgebrachte vademecum!

De beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen en is er zeker ook sprake van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.”

2.1.2. Verweerder werpt op dat verzoekster voorbijgaat aan het feit dat het hem niet toekomt af te wijken van de in de wet voorziene bepalingen bij het nemen van een administratieve beslissing en dat haar redenering het legaliteitsbeginsel miskent. Hij licht tevens toe dat de Raad van State reeds oordeelde dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd en betoogt dat derhalve geen toetsing kan worden doorgevoerd aan criteria die zijn opgenomen in een vernietigde beleidsinstructie. Daarnaast stelt hij nog dat de beginselen van behoorlijk bestuur niet contra legem kunnen toegepast worden.

2.1.3.1. De Raad merkt op dat de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet”* bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 door de Raad van State werd vernietigd en er derhalve niet nuttig kan verwezen worden naar hetgeen bepaald is in deze instructie of in een *“vademecum”* dat de inhoud van deze vernietigde instructie verduidelijkt.

De eventualiteit dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met wat bepaald is in voormelde teksten kan op zich dan ook niet leiden tot de conclusie dat de artikelen 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht miskend werden.

2.1.3.2. Daarnaast moet worden gesteld dat verweerder terecht stelt dat een loutere verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het rechtszekerheidsbeginsel, niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm. Hierbij moet worden benadrukt dat de wetgever een duidelijk onderscheid heeft gemaakt tussen aanvragen die in België worden ingediend om tot een verblijf gemachtigd te worden op medische gronden (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) en aanvragen die worden ingediende op andere gronden (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet). De wetgever heeft daarenboven uitdrukkelijk voorzien dat een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet ingediend worden via de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft, terwijl een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangetekend dient verstuurd te worden naar verweerder. Het gegeven dat een staatssecretaris in het verleden een standpunt zou hebben ingenomen dat in strijd is met de wet impliceert niet dat verzoekster hieraan rechten kan ontleen. Verweerder kon in voorliggende zaak dan ook motiveren dat gegevens die erop gericht zijn op andere dan medische gronden een verblijfsmachtiging te verkrijgen, niet dienstig zijn in het raam van een aanvraag die werd ingediend in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993, 67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

Verwerende partij heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt, doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de behandeling in Turkije wel mogelijk is, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch heeft ten onrechte nagelaten dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van verzoekster hetzij met verzoekster zelf.

Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters arts die tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij [haar] artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Turkije. Gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide, of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekster aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoekster. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.

Verzoekster heeft objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan zij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk [is], met name dat een regelmatige opvolging door een specialist noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringeschat. Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw, wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat dient benadrukt te worden dat verzoekster wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekster geweigerd wordt, zonder verzoekster zelf medisch te onderzoeken.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekster geweigerd wordt.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Turkije.

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Turkije te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden. Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoekster dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verzoekster heeft niemand waarop zij kan terugvallen in zijn herkomstland.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekster aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Turkije, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekster en in het land van herkomst en de andere argumenten."

2.2.2. Verweerder antwoordt dat het aan verzoekster toekwam om alle nuttige informatie omtrent haar ziekte over te maken en een ambtenaar-geneesheer haar medische situatie diende te appreciëren. Hij betoogt dat een lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volstaat om vast te stellen dat de ambtenaar-geneesheer niet verplicht is om de aanvrager zelf te onderzoeken en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er met de door haar neergelegde medische attesten geen rekening werd

gehouden of dat de conclusies van de ambtenaar-geneesheer niet stroken met de inhoud van deze attesten. Hij stelt verder dat de ambtenaar-geneesheer heeft verwezen naar al de door verzoekster bijgevoegde stukken, dat hij deze allemaal zorgvuldig heeft geanalyseerd, dat hij concludeerde dat de nodige medicamenteuze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Turkije en dat verzoekster er niet in slaagt de gedane vaststellingen te weerleggen. Voorts geeft hij aan van oordeel te zijn dat voldaan werd aan de formele motiveringsplicht en dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet meer is dan een ongestaafde bewering.

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Gelet op de uitgebreide en pertinente motivering die is opgenomen in de bestreden beslissing kan verzoekster geenszins gevolgd worden in haar betoog dat deze motivering onvoldoende duidelijk, niet geïndividualiseerd en niet afdoende zou zijn.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3.2. In de mate dat verzoekster de motieven die bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist en stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt niet in vraag stelde en aangaf dat deze ernstig zijn en een levenslange behandeling en gespecialiseerde behandeling vereisen. De ambtenaar-geneesheer oordeelde tevens dat verzoekster kon reizen en dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en hernam hiermee de conclusies van de arts die verzoekster zelf consulteerde en die zijn opgenomen in het door haar aangebrachte standaard medisch getuigschrift. Er blijkt dan ook niet dat de ambtenaar-geneesheer en verzoeksters arts *“tot tegenstrijdige conclusies komen”* of dat de ambtenaar-geneesheer de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt gering-schat. Gelet op het feit dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt niet ter discussie werden gesteld kan ook niet ingezien worden waarom verzoekster van oordeel is dat een medisch onderzoek zich opdrong en dat contact had dienen opgenomen te worden met de arts die zij zelf raadpleegde. De beschouwingen van verzoekster laten derhalve niet toe te besluiten dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarop verweerder zich baseerde om de bestreden beslissing te nemen voorbarig en foutief is.

Wat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in Turkije betreft gaf verzoeksters arts aan geen standpunt te kunnen innemen. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de medicamenteuze behandeling en de gespecialiseerde opvolging van de door verzoekster aangevoerde medische problematiek in Turkije beschikbaar is en verwees in dit verband naar informatie die terug te vinden is op webpagina's. Verzoekster toont niet aan dat deze inlichtingen, die zijn opgenomen in het administratief dossier, niet correct zijn.

Verzoekster stelt nog dat zij in Turkije geen inkomen en geen verblijfplaats heeft, doch weerlegt hiermee het standpunt van verweerder niet dat ook personen die behoeftig zijn toegang hebben tot medische zorgen in Turkije, daar zij een beroep kunnen doen op sociale bijstand en in Turkije hiertoe een speciaal fonds werd opgericht. Tevens wordt in de bestreden beslissing geduid dat verzoekster een beroep kan doen op het REAB-programma van de Internationale Organisatie voor Migratie om haar zelfstandigheid en reïntegratie bij haar terugkeer naar haar herkomstland te verbeteren. Deze stellingname van verweerder vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De ongestaafde bewering van verzoekster dat zij een band heeft opgebouwd met België en dat zij zich heeft geïntegreerd in de samenleving doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

2.2.3.5. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster beperkt zich tot de stelling dat *“wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, [...] die maatregel artikel 3 EVRM [schendt]”*.

Aangezien verweerder de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt wel degelijk in aanmerking genomen heeft bij het nemen van de bestreden beslissing en duidelijk heeft gemotiveerd dat zij de nodige medische zorgen ook in haar land van herkomst kan krijgen en dat deze zorgen er voor haar toegankelijk zijn en deze vaststellingen steun vinden in de aan de Raad voorgelegde stukken, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM vastgesteld worden.

Ook de bewering van verzoekster dat zij in haar land van herkomst op niemand kan terugvallen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing een miskenning van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Los van het feit dat de beweringen van verzoekster niet onderbouwd zijn, moet worden gesteld dat de aangebrachte bemerking onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen stellen dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat verzoekster onderworpen wordt aan foltering en/of onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK